

Тримата братя и златната ябълка

Една жена имала трима синове. В градината на къщата им растяло чудно красиво ябълково дърво. Всяка година то раждало само по една ябълка, но не каква да е, а златна. Ала в ношта, когато ябълката узрявала и така заблестявала между клоните, че цялата градина грейвала, долитала една хала и откъсвала златната ябълка.

Една година, щом дошло време ябълката да узреет, най-големият син рекъл на майка си:

— Мале, ще отида да вардя ябълката. Дай ми един нож и орехи, та да не заспя.

Седнал най-големият син под ябълката и започнал да троши орехи. Изведнъж задухал силен вятър и дърветата се превили чак до земята. Тъмен облак закрил луната и звездите, а от него се спуснала халата, грабнала златната ябълка и докато големият син се усети, отлетяла.

На другата година средният син казал на майка си:

— Мале, отивам да вардя ябълката. Дай ми един нож и орехи, че тръгвам.

Седнал той под ябълката, ала се улисал да троши и да яде орехи и така и не разбрал как халата откъснала златната ябълка и изчезнала с нея.

На третата година най-малкият син рекъл:

— Мале, този път аз ще вардя ябълката. Дай ми ножа!

И вечерта се качил на дървото, седнал в клоните близо до ябълката и зачакал. Към полунощ се дочуло силно бучене, въздухът затреперил и халата се стрелнала към златната ябълка. Тогава най-малкият брат изведнъж изскочил и с нож в ръка се хвърлил към чудовището. Започнала такава борба, че чак земята се разтресла. Най-малкият син се биел юнашки и безстрашно нападал халата. Най-накрая ѝ нанесъл силен удар с ножа. Тя изревала от болка, плеснала с криле и с мъка се вдигнала към облаците. Най-малкият син откъснал златната ябълка и я отнесъл на майка си.

В това време по-големите братя спели така дълбоко, че той едва ги събудил, за да тръгнат да търсят ранената хала. Следите от кръвта на раненото чудовище водели до една пещера, толкова тъмна и толкова дълбока, че дъното ѝ не се виждало.

Най-големият брат рекъл, че е най-голям юнак, и поискал него да спуснат в пещерата. Вързали го с едно въже през кръста, спуснали го, но когато стигнал до средата, той се изплашил и заклатил силно въжето, за да го изтеглят. След него се спуснал средният брат, но и той се изплашил и се качил горе. Най-после дошъл редът на най-малкия. Той казал:

— Сега аз ще сляза долу. Щом поклатя въжето един път — спускайте ме, поклатя ли го два пъти — изтеглете ме.

Братята го вързали и започнали да го спускат. Спускали го, спускали го и най-после на третия ден той слязъл на дъното на пещерата. Повървял малко и намерил двореца на халата. В градината пред двореца седели три хубави девойки. Двете играели със златни ябълки, а третата — най-малката и най-хубавата — си подхвърляла не златна, а най-обикновена ябълка.

— Девойки, пуснете ме да вляза! — викнал момъкът.

— Върни се назад, юначе! — изплашила се най-малката. — Ако те види халата, ще те изяде, толкова е разярена. Отиде да ми донесе златна ябълка, но се върна цялата обляна в кръв. Бягай, докато не те е усетила!

Момъкът не я послушал и прескочил оградата на градината. Влязъл в двореца и след малко се чул страховит рев. Най-малкият брат убил халата,

освободил девойките, които били пленени царкини, и ги отвел при въжето в дъното на пещерата. Вързал първата и дръпнал въжето два пъти. Братята изтеглили девойката. Вързал средната — изтеглили и нея. Останала най-малката и най-хубавата. Момъкът ѝ рекъл:

— Като те изтеглят и видят колко си хубава, братята ми ще се скарат за тебе и няма да искат да ме изтеглят. Ако пък аз изляза най-напред, а след това изтеглим тебе, нещо тук може да ти се случи, а аз няма да мога да ти се притека на помощ. Затова ти ще се качиш преди мен, а ако ме обичат, братята ми ще извадят и мен. Ако ли пък не — все никак ще се оправя.

Тогава девойката рекла:

— Вземи този пръстен. Давам ти го, защото ми харесваш. Ако горе се карат за мене, ще кажа, че ще се омъжа за този, който ми направи дрехи самотворни. А такива дрехи може да ми даде само човекът, у когото е този пръстен. Ако братята ти не те изтеглят, ти ще постоиш още малко тук, после земята ще се отвори и ще полетиш още по-надолу. Там има два овена — бял и черен. Паднеш ли върху белия, той ще те изнесе на белия свят. Паднеш ли върху черния, той ще те отнесе на долната земя.

В това време братята започнали да теглят въжето, а момъкът взел пръстена и се сбогувал с девойката. После зачакал да спуснат въжето и за него, ала напразно. Тогава земята се разтворила, най-малкият брат полетял надолу и паднал върху черния овен. Той го понесъл още по-надолу, към долната земя, хвърлил го там и изчезнал.

Клетият момък тръгнал накъдето му видят очите. Повървял малко и стигнал до една къщурка в края на голям град. Там живеела бабичка, която никого си нямала и прибрала момъка да преспи при нея. За вечеря бабичката почнала да меси хляб, но вместо с вода, месела го със сълзи.

— Защо плачеш, бабо? Защо месиш хляба със сълзите си? — свило се сърцето на добрия момък.

— Как да не плача, сине! Един змей се е появили тута и не ни позволява вода да си налеем, ако не му дадем да изяде някое момиче. Аз имах шест дъщери. Давах, давах — нито една не ми остана. Змеят вече цяла година не е пускал водата. Днес царят изпрати дъщеря си — да я гълтне змеят, да се насити и да отвори реките. Утре ще имаме вода.

Щом чул това, момъкът скочил, разпитал бабичката къде е царската дъщеря и хукнал право натам. Стигнал точно когато звярът се спускал към вързаната за едно дърво царкиня. Като видяло най-малкия брат, чудовището

изревало грозно и трите му глави избълвали големи огнени пламъци. Момъкът не трепнал и с един удар отсякъл и трите глави. Змеят издъхнал и в същия миг всички реки, извори, потоци и чешми в царството рукали.

Когато царската дъщеря се върнала жива и здрава в двореца заедно с момъка, царят не повярвал на очите си:

— Кажи какво искаш, юначе! Ако пожелаеш, давам ти цялото си царство!

— Не искам нищо, царю! — отговорил най-малкият брат. — Само искам да изляза на нашата земя.

Замислил се царят:

— Това не е по силите ми. Ако намериш някой, който може да те изнесе, ще дам всичко, каквото потрябва.

Тогава момъкът се спуснал да разпитва кой може да го изнесе на горната земя. Един човек му казал да попита орлицата, дето мъти и все не може да отвъди орлетата си, на едно голямо дърво на края на гората. Отишъл момъкът под дървото, легнал и заспал. По едно време орлетата се разпищели и той се разбудил. Като погледнал нагоре, видял триглава змия да лази по дървото. Станал и с един замах отсякъл и трите ѝ глави. Като долетели орлицата и орелът, спуснали се към момъка да го изкълват, но малките орлете рекли:

— Този човек уби триглавата змия и ни спаси!

Тогава орлите казали на момъка:

— Е, юначе, какво добро искаш да направим за теб?

— Нищо не искам! Искам само да ме изнесете на горната земя.

— Добре — казал старият орел. — Ще те изнеса. Само че изхрани две родени днес биволчета. Като пораснат, заколи ги, нарежи месото им на парчета. След това напълни едната кожа с месото, а другата с вода. Направи една клетка, завържи я с железни вериги и сложи вътре кожите. Тогава ме извикай.

Момъкът отишъл при царя и царят наредил да направят каквото орелът поискал. Когато всичко било готово, той долетял.

— Влез в клетката — рекла птицата на най-малкия брат. — Аз ще те понеса нагоре. Като кажа „га“, ще ми даваш мясо. Кажа ли „пиу“, ще ми даваш вода.

Литнал орелът и понесъл юнака. Кажел ли „га“, юнакът му давал мясо, кажел ли „пиу“ — давал му вода. Но приготвеното мясо не стигнало и момъкът тихомълком започнал да реже от нозете си. Най-сетне стигнали горната земя.

— Хайде, юначе, ставай и тръгвай! Вече си у дома!

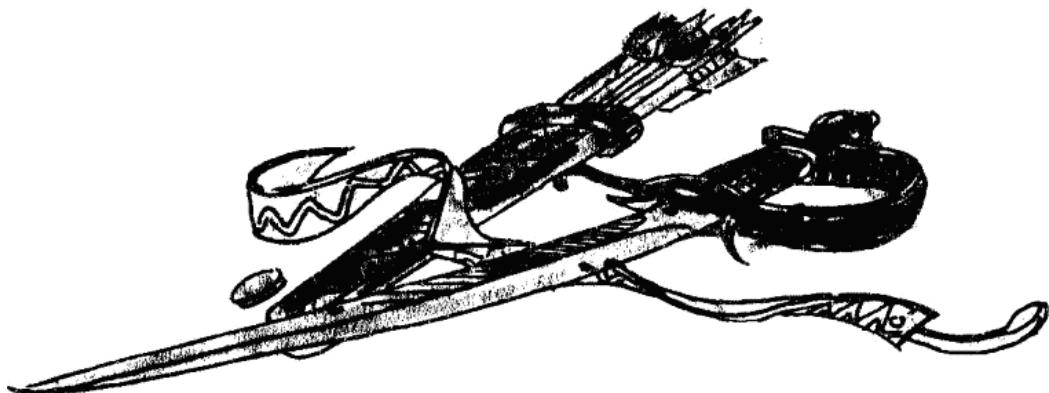
— Не мога да ходя. Рязах мясо от нозете си — да те храня, докато стигнем.

Тогава орелът погалил краката на момъка с перата на крилете си, те оздравели и той скочил и се запътил към къщи. А там братята му още се карали за най-малката девойка. Щом видяла юнака, тя се зарадвала и рекла:

— Искам дрехи самотворни. Който ми ги даде, него ще взема!

Сетил се най-малкият брат за пръстена, погледнал го и мигом се появили дрехи самотворни и засияли с чудна хубост.

После вдигнали сватба и три дни и три нощи се веселили под клоните на ябълката. А тя и до ден днешен всяка година ражда по една златна ябълка.

Източник: <https://chitanka.info/text/29388-trimata-bratja-i-zlatnata-jabylka>

Материала подготвиха: Десислава Бейска и Петя Маринова

Провери: Диляна Гаджева